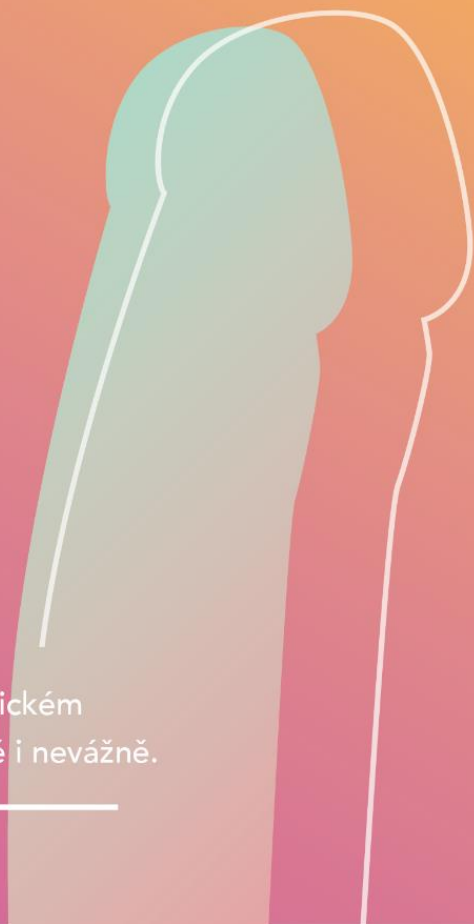

život s vůní *lubrikantu*

O práci v erotickém
byznysu vážně i nevážně.

Emma
Scharkez

Emma Scharkez

**ŽIVOT S VŮNÍ
LUBRIKANTU**

1. CO DÁL?

Je ráno, prší. Děti už jsou ve školce a ve škole a manžel je v práci. Jsem sama doma, už ani ten pocit neznám. Po dlouhých čtyřech měsících mám konečně volno. Místo abych se radovala z dobře odvedené práce a dalšího skvěle zakončeného projektu, sedím v kuchyni s druhým ranním šálkem kávy a připadám si jako vyždímaný hadr. Poslední na co mám chuť, je úklid.

Otupěle se dívám z okna na šedivou únorovou oblohu, z níž se valí déšť a proměňuje zbytky sněhu v ošklivou kašovitou břečku. Vítr bičuje bezlisté stromy, jež nechrání sních, a jejich holé větve jakoby volají o pomoc. Všude šedivo. Dává se do mě zima, přestože se doma topí, a zebou mne prsty na rukou i na nohou. Počasí jako by kopírovalo mou náladu. Potřásám hlavou a odvracím pohled od bezútěšné scenérie za oknem.

Hlásek v mé hlavě říká: „OK, jsi unavená, přetažená, nic nedělej a zalez zpátky do postele. Zasloužíš si to.“ Ale má praktická nátura vidí kolem sebe chaos více než čtvrt roku chlapem řízené domácnosti.

No nic, uvařím si ještě jeden šálek kávy a potom si dám horkou sprchu. Kombinace kofeinu a sprchy by mohla fungovat, vždy mě postaví na nohy. S tímto plánem zapínám konvici a pečlivě odměřuji fantasticky vonící kávu do hrnečku, tuhle značku miluji, vždy si ji

kupuji za odměnu. Voda je uvařená. Zalévám si poslední ranní kávu, přidávám nezbytné mléko a s požitkem si vychutnávám svůj životabudič. Jsem závislá na kávě, na dobré, lahodné a aromatické kvalitní kávě, která umí provonět celou kuchyň a na tváři vykouzlit zasněný úsměv. Tři šálky a dost, víc si nesmím dovolit. Je štěstí, že mám nízký tlak.

Když jsem včera pozdě večer, po úspěšném předání hotelu novému investorovi, přijela domů, kluci už dávno spali. Z pokojíků bylo slyšet jejich spokojené oddechování.

I přes velice pokročilou hodinu na mne čekal manžel. V posledních měsících jsme se skoro nevidali. Můj nový projekt mi zabíral většinu času a těch pár hodin, které jsem si vyšetřila, jsme společně trávili s dětmi.

Byl prostě úžasný! Pogrataloval mi k dalšímu zářezu na pažbě, tak vždy komentuje mé projekty, a dal mi obrovský pugét metrových krvavě rudých sametových růží. Pak se šibalsky usmál a vytáhl ze skříňky novou plechovku mé nejoblíbenější kávy. Na plechovce byl přilepený lístek se srdíčkem a slovy: **Tři a dost. Nechci, aby ti prasklo srdce.**

Já toho chlapa prostě miluji. Sakra, tak proč se teď cítím jako ty holé větve v zahradě?

Hřeji si prokřehlé prsty o šálek a přemýšlím o svých pocitech. Za mou náladou stojí včerejší slib manželovi. Po vypité lahvi červeného vína a milování jsem mu slíbila, že alespoň na nějakou dobu přestanu s projekty a najdu si normální práci. Normální práci, to jsou přesně

slova, která použil. Normální práci do pondělí do pátku. Normální práci s pevně danou pracovní dobou a volnými víkendy. Normální práci jako každá normální ženská s rodinou.

Káva pomalu chladne, dopíjím poslední kapky a krev mi v těle začíná proudit rychleji, už nemám tak ledové prsty. Tři a dost.

Normální práce od pondělí do pátku? V tomhle režimu jsem nikdy nefungovala. Když jsem poznala Petra, pracovala jsem jako servírka ve směnném provozu v lázeňském hotelu a ve dnech volna jsem vypomáhala v naší rodinné restauraci. Žádné volno, ale finanční soběstačnost a dobrý pocit z odvedené práce. To nebylo špatné na devatenáctiletou holku. S narůstající praxí a neutuchající chutí dobít svět, jsem postupně profesně rostla. Ze servírky jsem byla po necelém roce vedoucí a po čase jsem přebírala stále více a více odpovědnosti, až jsem skončila jako zastupující ředitelka hotelu. Výš už to nešlo, majitelka hotelu byla současně jeho ředitelkou.

Nostalgicky vzpomínám na krásné období plné změn. Do Karlových Varů si po revoluci našla cestu spousta zahraničních hostů a mnohým z nich město učarovalo natolik, že se tam každoročně vrací. No, normální práce to tedy nebyla, alespoň ne ve smyslu od pondělí do pátku s pevnou pracovní dobou.

V té krásně hektické době jsme se brali, po ani ne roční známosti. Za necelé dva roky se nám narodil první syn a po dalších pěti letech druhý.

Při mateřské jsem začala podnikat. Nic velkého, jenom malý obchůdek, který se po čase rozrostl v síť prodejen. Opět žádná normální práce.

Prázdný hrnek v mých dlaních je už úplně studený, teď je na řadě horká sprcha. Pak snad už budu dostatečně probraná, abych zahнала chlad a šedivou nostalgickou náladu, jež se mě začíná zmocňovat.

V koupelně na mě ze zrcadla shlíží cizí tvář. Kdo to je? Ne, já ne, mně je třicet tři a pořád jsem ještě docela hezká mladá holka. Ta cizí žena má šedivou tvář, kruhy pod očima a vrásky. Ó bože, cizí žena na mne zírá a moje ruce se dotýkají prvních vrásek okolo očí a prsty přejíždí po divné svislé zamračené vrásce mezi obočím.

Jsem to já, nebo ne?

Prohlížím si cizí obličej a vidím nekonečné hodiny strávené u počítače s hektolitry kafe místo spánku. Vidím bezpočet hodin u pročítání životopisů lidí hlásících se na mnou vypsané pracovní pozice. Vidím sama sebe, jak čekám na pozvané uchazeče, kteří neprijdou, a promrhaný čas, který šel zúročit mnohem lépe. Vidím sama sebe, jak opět doháním pracovní resty v noci s kávou a sklenkou. Vidím sama sebe, jak trénuji nový personál. Vidím sama sebe, jak jednám s dodavateli. Vidím sama sebe, jak při mnohahodinovém jednání obhajuji svá rozhodnutí investorovi. Ta cizí žena v zrcadle se usměje, její úsměv je hodně unavený. Ruka se dotýká mých vlastních rtů a rty ženy v zrcadle se usmívají.

Ta cizí unavená ženská s vráskami jsem já!

Horká voda společně se třemi kofeinovými dávkami mi pomalu, ale jistě vrací život do žil. Už se necítím jako holé větve bičované deštěm. Už nevolám o pomoc. Už se pomalu začínám smířovat se

slibem daným pod nátlakem něžného milování, během něhož jsem díky vyčerpání z práce bohužel usnula. Možná měl Petr pravdu, ne určitě měl pravdu! Už se nikdy nesmí stát, abych odpadla během sexu, vždyť si chudák musel připadat jako nekrofil. Potřebuji normální práci a on a kluci potřebují normální manželku a mámu.

Stojím dlouho pod proudem horké vody a taju, ledová krusta povoluje a vrací na svět mé pravé já. Přemýšlím, co je na mně normálního a co nenormálního. Miluji manžela a až k zbláznění miluji naše medvíďata. Tak jsme klukům začali říkat, když byli úplně maličcí. To je doufám v pořádku.

Miluji svoji práci, strašně moc! No to by možná podle mnohých už nemuselo být až tak v pořádku.

Ale červíček v mé hlavě našeptává: „Jsi sice na manželovi finančně nezávislá, ale prací trávíš až moc času a tím trpí rodina.“

Mé racionální já, probrané horkou vodou a opojnou vůní hrušky a vanilky linoucí se ze sprchové houby, se brání: „Neaspiruješ přeci na titul manželka a matka roku. Miluješ rodinu i práci. No a co? Hodně žen dokázalo skloubit rodinu s kariérou.“

Dost rozjímání, z horké vody se mi zamotala hlava. Tři šálky byly moc? Chytám se dveří od sprchového koutu a honem vylézám ven. Tohle se mi nestává, jsem přeci velká a silná holka, co zvládne vše. Nebo za krátkou malátnost mohla únava a stres z minulého projektu? Pomalu se osouším a postupně ve mně uzrává rozhodnutí.

Normální práce? Proč ne? Všechno se má vyzkoušet, alespoň jednou. Suším si vlasy a na tvář nanáším pleťovou masku z dózičky, jejíž víčko kryje pořádná vrstva prachu.

Jak je tu dlouho? Kdy jsem ji měla čas použít naposledy? Ani nevím. V tu chvíli jsem si jistá. Najdu si normální práci. Načas je konec s mými projekty.

Budu žít normální a hezký život. Beru zpět, můj život byl a je skvělý. Budu žít život jako normální žena s rodinou. Je konec čtyři sta hodinovým pracovním výkazům. Je konec s domácími úkoly dělanými po Skypu. Je konec braní synů do práce, abych si je alespoň na chvíli užila. Budu správná matka a manželka.

V koupelně není pořádně vidět. Asi jsem byla ve sprše zbytečně dlouho a voda byla moc horká, není tedy divu, že se mi zamotala hlava. Dosouším si vlasy a rozhodnutí v mé hlavě pomalu, ale jistě dozrává. Zvládnou rozjet nový hotel. Zvládnou restartovat nefunkční restauraci. Co bych nezvládla normální práci? Budu mít víc volna, budu moci udělat s medvíďaty domácí úkoly a budu doma, až se Petr vrátí z práce. To by mohla být příjemná změna. Dobře, najdu si normální práci.

Vlasy jsou suché, smývám dlouho nepoužívanou pleťovou masku a cítím se lépe. Horká sprcha, množství kofeinu a správné rozhodnutí zahání splín z unavené tváře v zrcadle. A já mám před sebou nový cíl! Najdu si normální práci. Cizí žena v zrcadle se najednou opět podobá mně. Vrásky kolem očí již nejsou tak výrazné, ani ta ošklivá čárka mezi obočím už tak nekřičí. Koupelna je plná páry a výrazného aroma hrušky s vanilkou, otevírám okno a prchám před chladem pronikajícím zvenčí. Je mi o mnoho lépe. Mám nový hnací motor.

2. HLEDÁNÍ NORMÁLNÍ PRÁCE

„Ahoj, zlato, jsem doma,“ hlaholí od vchodu Petr a s úsměvem mi dává pusku do vlasů. Je milé být doma. Od mého slibu uplynuly již tři dny.

Za tu dobu se mi podařilo dát domácnost opět do stavu – máma je doma. Všechno prádlo je vyprané a uložené ve skříních. Zpoza obrazů jsem vymetla pavouky, okna se lesknou a záclony jsou sněhobílé. Nikde žádné skvrny ani fleky. Dokonce i pokojíčky jsem zbavila veškerých zbytků, použitých svršků i obalů od sladkostí, důmyslně poschovávaných pod postelemi a v regálech s hračkami.

Spotřebovala jsem všechny zásoby pytlů na odpadky a s úklidovými prostředky jsem sotva vyšla, ale stálo to za to. Byt září čistotou a voní právě dopečeným štrůdlem. Vůně pečených jablek dokonce vytáhla medvíďata z jejich doupat. Chválí dobrůtku, děkují a každý si do svého doupěte odnáší plný talířek. Ještě za nimi stihnu zavolat, aby pak špinavé nádobí donesli do kuchyně. Slyším jen klapnutí dveří.

Manžel se spokojeně zubí nad svou porcí.

„Klárko, jsem rád, že jsi souhlasila s mým návrhem, a pevně věřím, že už nikdy nezažiju to, co onehdá v noci. Nejdřív jsem se leknul, že jsi mrtvá, a když jsi začala pochrupovat, tak do mě místo úlevy vjel

vztekl. Milovali jsme se po tak dlouhé době a ty mi u toho usneš! To fakt už nikdy nechci zažít a už se k tomu nebudu dál vyjadřovat, protože sex s mrtvolou jsem zažil poprvé a naposledy. Já i kluci tě potřebujeme doma. Sám tu smečku nezvládám.“

Dívám se na něj a najednou mi dochází, kolik ho muselo stát sil a přemáhání mě požádat o změnu práce. Sentiment nade mnou opět zvítězil a já si jako malá holka otírám slzící oči. Samozřejmě to shazuji na drolící se řasenku, jsem přeci velká holka.

I když, co by za sex s mrtvolou mnozí dali.

V televizi je fotbal. Petr zaujal na gauči fanouškovskou pozici a příští dvě hodiny ho z transu nic nevytrhne. Jdu se podívat na kluky. Oba si hrají, využívám volné chvíle a беру si do kuchyně počítač, protože bych nerada spálila zítřejší oběd. Peču babiččinu sekanou společně se smetanovými brambůrkami. Už začíná vonět a tak raději otevírám troubu a maličko to podlévám.

„Góól, góól,“ ozývá se od televize huronský řev. Vzápětí kolem mne proletí kluci a já leknutím pouštím chňapku a bezmyšlenkovitě zastrkuji plech zpět nechráněnou rukou.

Uá, to je bolest! Chladím popálenou dlaň pod studenou vodou a v duchu si nadávám.

„Tati, kdo hraje?“

„Derby, Sparta – Slávie“, vysvětluje jim Petr. Kluci se rozhodli fandit s ním. Jak derby pokračuje, hlasitost jejich povzbuzování nabírá víc a víc na síle. Ve chvíli, kdy Luky z pokojíčku donáší řehtačku, se vzdávám.

Pecka, můj sen se splnil. Mám doma tři uřvané fanoušky. Co chtít víc? Ohluchnout?

Ruka už mi pod tekoucí vodou pomalu začíná omrzat. Doufám, že toto opatření bude stačit a moje končetina ráno nebude vizáží konkurovat boxerské rukavici.

Vypínám troubu a balím počítač. Levá ruka je nepoužitelná, stále mě od proudu ledové vody zebe a v dlani mi pomalu začíná mravenčit. Jako bolístku si nalévám sklenku Merlotu. Miluji tu hru barev a odlesků při pootočení sklenky. Stěhuji se do pracovny. Kvůli momentální absenci levé ruky absolvuji cestu třikrát.

S úlevou zavírám těžké dveře a nechávám za nimi všechna svá zlatíčka momentálně plně ponořená do derby. Sparta prohrává a oni fandí za zvuků trumpet a řehtačky, seč jim hlasivky a síly stačí.

I bez levé ruky se mi daří opětovně nastartovat počítač, otevírám prohlížeč a jdu splnit svůj slib. Hledání normální práce začíná. Upíjím víno a nestačím se divit. Zadala jsem heslo „práce Pardubický a Královéhradecký kraj“ a požadovanou výši minimální mzdy. Schválně jsem nespécifikovala profesi.

Z obrazovky na mne vyskakují inzeráty s hlavičkou Obráběč CNC.

Bože, co to je?

Bůh mlčí. Mlčí i počítač. Absolutně žádná odezva ani reakce. Místo vysvětlení na monitoru dál vyskakují inzeráty typu: Přijmeme svářeče – státní zkoušky nutné – ubytování zdarma – stokorunové stravenky. Jiná firma hledá frézaře a soustružníky s praxí a nabízí

skvělé platové ohodnocení a pět týdnů dovolené. Roluji po stránce dál. Od strojařských profesí se dostávám až k poplávkám na řezníky/bourače. Těm dokonce společnost nabízí dopravu do zaměstnání zdarma. Rozčarovane usrkávám víno a kontroluji, zda jsem při zadávání specifikace neudělala nějakou chybu. Ne, vše je v pořádku, zadala jsem pouze Královéhradecký a Pardubický kraj a mzdu.

Ruka pekelně pálí. Vracím se do kuchyně a z mrazáku si беру mražený hrášek a za pomoci utěrky si připravuji improvizovaný studený obklad. Řev z obývacího pokoje nabírá grády. Letmý pohled a vidím, že se pánové už sami obsloužili. Na stole mají připravený fanouškovský bufet z plechovek piva, limonád a několika sáčků oříšků a brambůrek.

Nezpozorována prchám zpět do pracovny. Hrášek příjemně chladí rozpálenou kůži a já se musím smát své nešikovnosti. Vracím se k počítači a vymazávám minimální mzdu. Soustružníky nahradil inzerát hledající pracovníky chlazených obslužných pultů a pod ním na mne z monitoru svítí tučně zvýrazněná inzerce – energetický poradce, praxe není nutná, základní vzdělání, nevyučené zaučíme, plat 20–40 tisíc.

No, to vám tak věřím! Opětovně v duchu hovořím k počítači a dál roluji dolů.

Není tam nic, absolutně nic alespoň trochu zajímavého.

Asi jsem na nějaké špatné stránce a tak zkouším další. Tentokrát renomovanou společnost zprostředkovávající inzerci zaměstnavatelům. Znovu zadám požadované kraje a mzdu. Už je to

o slzu lepší. Hned nahoře tady hledají lékaře, anesteziologa a bankovní poradce.

A je to tu zpět.

Nahlas vrčím a pročítám nekonečný seznam autoelektrikářů, pracovníků voda–plyn–topení a karosářů.

vSakra práce, co v tomhle kraji dělají šikovné ženské?“ Zase žádná odpověď.

V ruce mi nepříjemně tepe a od upřeného zírání do počítače mě rozbolela hlava.

Při letmém pohledu na hodiny zjišťuji, že mám před sebou ještě volnou hodinu. Někdy teď by měla končit přestávka a moje fandý čeká ještě celý poločas. Doufám, že vyhraje Sparta, protože pohled na plačícího Lukáše mi rve srdce. Oba Péťové fotbalu rozumí a ví, že se mužstvu prostě někdy nedaří. No, Spartě se teď nedaří docela dlouho a malý Luky každý jejich neúspěch propláče. Po minulé prohře jsem se ho snažila neúspěšně utiшит slovy, že stejně o nic nejde. Myslím, že jsem použila něco ve smyslu, že jsou to kopyta. Čímž jsem si od mrňouse vysloužila další záplavu slz. Starší syn prásknul dveřmi a manžel mě obšťastnil přednáškou o pravidlech tohoto národního sportu a dokonce mne nazval sportovním ignorantem.

Lukáše jsem tenkrát uplatila zmrzlinou a pohádkou o medvídčích. Ještěže od malička miluje tyto chlupaté tvory a jeho pokojíček vypadá jako medvědí sluj.

Doufám, že dneska vyhrají a my si žijeme pěkný večer. Opačnou variantu si raději ani nepřipouštím.

Ruka stále pálí a tlak za očima se stupňuje, sprcha by mohla pomoci. Svou pracovnu a přilehlou maličkou koupelnu jsem si vyzdobila ve francouzském stylu. Je to takové moje holčičí útočiště. Polštářky s krajkami, dózy na kapesníky s motivem levandule, starý gramofon, spousta knih, květin a drobností. Dokonce mám v koupelně ručníky s vyšívanými maličkými fialkovými květy.

Po rychlé očištění se cítím o mnoho lépe. Bolest hlavy je pryč, jen v ruce mi neustále nepříjemně tepe. Mražený hrášek už není mražený, a tak se zabalená v huňatém županu a s fialovým ručníkem na hlavě vracím do kuchyně. Povolenu zeleninu vracím do mrazničky a nahrazuji ji mraženou zeleninou pod svíčkovou.

Od televize je slyšet vzrušená debata a smích. Hurá, snad neprohrají.

„Ahoj, chlapi, tak jak si vedete?“ ptám se nesměle.

Chlapci poskakují po gauči a křičí na mne: „Drž nám palce, mami, zatím remíza.“

Kluci skandují fanouškovská hesla a ani neslyším manželův dotaz. Gesty tedy naznačuje otázku – Co máš s rukou? Se smíchem na něj volám, že jsem nešika a mám obě ruce levé.

Do konce zápasu zbývá ještě deset minut, a proto se, vyzbrojena lahví minerálky, vracím do své pracovny.

Po hluku zápasu a fandění je příjemné zavřít se do svého království. Rozsvěcím monitor a usazuji se k pracovnímu stolu. Příštích deset minut brouzdám po internetu. Avšak stále nenacházím žádný zajímavý inzerát.

Kdybych byla chlap s jakýmkoliv technickým nadáním, budu v tomhle kraji královsky placená a firmy se o mě poperou. Jenže jsem ženská. Šikovná vzdělaná žena, která má za sebou již docela obstojnou kariéru a chce najít alespoň trochu zajímavou a slušně placenou práci.

Bohužel jsem technický anti talent. Jsem přesným opakem svého bratra. To on umí svařovat a číst strojařské výkresy, ne já. Já dokážu cokoliv zorganizovat, zrealizovat jakoukoliv akci od svatby po raut. Umím rozjet prodejny a proškolit personál, udělat marketingovou akci k čemukoliv, ale svařovat nebo řídit strojařskou firmu se opravdu naučit nedokážu.

Z chmurných myšlenek mě vytrhává příchod Petra.

„Zlato, vyhráli jsme! Po dlouhé době jsme vyhráli!“

Dostávám velkou mlaskavou pusu. Moc nechápu jeho nadšení, ale mám radost z dobré nálady. Od smíchu se mu dělají malé vějířky vrásek u očí a já ho zdravou rukou hladím po zarostlé tváři. Ten chlap stárne do krásy.

Jak jen to sakra dělá?

Ptá se na moji ovázanou levačku a já mu líčím zběsilý průlet našich kluků kuchyní a svou neopatrnost.

„Neboj, pokud nezabere mražená zelenina, zajdu zítra k lékaři,“ hájím svou improvizovanou první pomoc při popálení. Mrkne na monitor a se slovy, že mne nechá ještě chvíli pokukovat po práci, odchází uložit fanoušky do jejich pelíšků.

Vrací se asi za půl hodiny a s sebou nese načatou láhev vína a skleničku.

„Dnes je co oslavovat, dám si s tebou také sklenku dobrého vína.“

A s těmi slovy se usadí na maličkém gauči s květy levandule. Jeho příchodem se má mini pracovna najednou ještě zmenšila. Působí tu ve své červené kostkované košili trochu nepatřičně. Vstávám od stolu a sedám si k němu na gaučik.

Pozvedá sklenku a připíjí: „Na Spartu a tvou novou práci.“

Nevím, co z toho, je pro něj v této chvíli důležitější, ale přiřukávám. Maličký pokojík je příjemně vytopený. Shazuji pantofle a pokládám nohy manželovi do klína. Je mi dobře. Po druhé sklence vína a prozatím marném hledání zajímavého inzerátu mě napadají přihloupelé nápady.

„Musím ti něco říct, zlato,“ začínám a laškovně ho koušu do ucha.

„Abych si našla dobrou práci, budu muset změnit pohlaví a doufat, že ke změně dostanu také technické nadání. Budeš mě i pak milovat?“

Směje se, dopíjí víno a vrací mi kousanec.

„Vždyť ty máš víc energie a vůle než většina chlapů, co znám. S tou operací ještě prosím počkej. Nejsem si jist, jak by nám to fungovalo u polibků.“

A jako důkaz tře svou neoholenou tvář o mé rty.

„Jako vousáči by ti to ve tvé francouzské pracovničce vůbec neslušelo. Miláčku, vždyť si práci nemusíš najít hned, dej tomu čas. Uvidíš, že zajímavou nabídku přesně pro tebe najdeš brzy. Mezitím, tu buď s námi a odpočívej.“

Jak já toho chlapa miluji, jak ráda slyším tak milá slova. Vědomí, že je tu pro mne, je báječné. Vždyť za mnou přišel až sem a to vždy tvrdil, že se do mé pracovny nevejde, že to tu mám jako domeček pro

panenky. Teď tu společně sedíme a popíjíme víno. Hladí mi nohy a vtipkuje o vousatém manželství.

Přejíždím si prsty po rtech probuzených jeho škádlením a беру do dlaní jeho velkou ruku.

„Probudil jsi mé rty. Co s tím uděláme?“

„Asi ti budu muset jít na dobrou noc povyprávět nějakou vousatou pohádku.“

Je pátek půl sedmé ráno a budík nemilosrdně pípá. Ještě bych se ráda chvilku povalovala, ale musím vypravit děti do školy a školky. Rozkošnický se protáhnu a jdou roztáhnout závěsy.

Co to sakra je?

Celá postel je pokrytá červenohnědým hnusem. Vypadá to, jako by se nám do postele někdo vyzvracel. Otáčím se ke skříni a strnu leknutím.

No nazdar!

Vypadám, jako kdybych spala v popelnici. Ve vlasech a všude po těle mám kousky mrkve a celeru. Ve chvíli, kdy mi dochází, co se stalo, mě přepadá záchvat smíchu. Včera jsem šla spát s improvizovaným chladícím obvazem na ruce a rodinné balení zeleniny pod svíčkovou se v noci roztrhlo.

Musím se rychle umýt a převléct, škola volá. Úklid popelnicové postele bude muset počkat.

Děti jsou v pořádku vypravené a naše lože už vypadá opět čistě a svěže voní. Nic nepřipomíná mé ranní probuzení v kontejneru na směsný odpad. Ještě stále se musím při vzpomínce na tu spoušť smát, a což teprve Petr, až mu ranní story budu vyprávět.

Dnes nemusím vařit oběd, neboť jsem sekanou už upekla včera, a proto si dopřávám druhou ranní kávu a s kouřícím hrnkem odcházím do pracovny. Míjím fotografie dětí rozvěšené po zdech chodby. Jednu urovnávám, je na ní zachycen malý Péťa, když se učil jezdit na kole. Už je to tak dlouho, pohladím fotku a otevírám dveře svého království.

Startuji techniku a stále s dobrou náladou věřím, že mé dnešní hledání bude úspěšné a já budu moci brzy manželovi oznámit, že jsem si našla nové zaměstnání.

Upíjím kávu a do vyhledávače tentokrát zadávám požadované kraje, minimální mzdu a do kolonky specifikace práce píši: vedoucí, manažer, ředitel, provozní a kreativní.

„Tak, drahoušku a teď ukaž, co umíš,“ mluvím na počítač a stisknu enter.

Počítač přechroupal mnou vepsaná hesla a vyplivl na mne deset stránek inzerátů. Ok, tak toto by mohlo být lepší než mé včerejší pokusy. Dávám se do čtení. Mám tu x inzerátů hledajících manažery velké bytové výstavby a kreativní grafiky. Jsem už na šesté stránce a stále nic nenacházím. Protahuji ztuhlá záda a jdu si pro vodu. Cestou opět porovnáám několik křivě pověšených fotografií a vracím se do boje s inzercí.

Na sedmé stránce hledají provozního ředitele nějaké německé společnosti. Zbystrím a soustředěně čtu dál. Aha, provozní ředitel zodpovídá za provoz a prosperitu dceřiné společnosti sídlící v Pardubickém kraji. Firma se zabývá výrobou akumulátorů.

Takže zase nic!

Mám před sebou poslední stránku. To by chtělo kafčo pro štěstí. Načínám plechovku s mletou kávou, kterou mi dal Petr jako dárek po úspěšném dokončení projektu, a doufám, že mi přinese štěstí.

Usrkávám horký nápoj a jsem zhruba v polovině desáté stránky, když najednou vidím: Česká společnost hledá pro svou síť luxusních prodejen Oblastního ředitele/ředitelku provozu. Čtu dál a úplně zapomínám na bolavou ruku. Ucuknu bolestí, když se nechtěně opřu o zraněnou levačku.

Pročítám inzerát už podruhé a má radost sílí. To je ono, to by mohlo být to pravé. Vše, co potřebují, umím a dle inzerátu mám i bydliště ideálního kandidáta. Požadují Prahu, nebo Východočeský kraj – a já jsem z východních Čech.

Radost mi kalí jen dvě věci. Není přesně specifikován sortiment prodejen, může jít o zlatnictví, drahé butiky nebo třeba o luxusní kabelky. Druhá z věcí, jež maličko brzdí mé nadšení, je stáří inzerátu. Právě tento visí na webu už tři týdny. To místo může být už dávno obsazené. Dopjím a pročítám inzerát znovu. Až úplně dole je malým písmem napsaná kontaktní osoba včetně telefonního čísla.

Je pátek dopoledne, doufám, že dotyčný člověk si nenaplánoval prodloužený víkend.

Už po čtvrtém zazvonění slyším příjemný ženský hlas: „Dobrý den, Jarmila Svobodová. Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, tady Klára Novotná. Právě jsem na webu četla váš inzerát poptávající oblastní ředitelku pro síť luxusních prodejen. Inzerát je však již tři týdny starý, a proto se chci zeptat, zda je nabízená pozice stále volná, anebo jste již vhodného kandidáta našli?“

Hluboký, ale přesto melodický hlas na druhé straně pokračuje v hovoru: „Paní Novotná, vy nevoláte, za pět minut dvanáct, ale přímo za minutu dvanáct. Už je po pohovorech a právě se s kolegy chystáme vybrat nejvhodnějšího kandidáta.“

Jako by na mne někdo vylil vědro studené vody.

„To mne velice mrzí. Věřila jsem, že ta práce je pro mne jako stvořená. Nedá se nic dělat. Děkuji za váš čas.“

Paní Svobodová však hovor po mém poděkování neukončila. Měla několik dotazů na profesní praxi a pak mne požádala, abych jí obratem na e-mail zaslala svůj životopis včetně kontaktních údajů. Prý ho s kolegy důkladně prostudují, a pokud budu vyhovovat profilu jejich ideálního kandidáta, budou mne ještě během dnešního dne kontaktovat. Potřebují volnou pozici obsadit co nejdříve a musí si z uchazečů vybrat toho nejvhodnějšího, protože zaškolení a následné převzetí pravomocí bude, dle jejích slov, velice náročné.

Ještě dodala, že se nestává často, aby si uchazeč o volnou pozici nejprve do firmy zavolal a až po rozhovoru s personalistou na inzerci reagoval. Lidé prý bezmyšlenkovitě rozesílají životopisy a ano, děje se to i u obsazování manažerských postů. Pokud je po čase firma osloví, oni už si bohužel ani nepamatují, že reagovali. Můj přístup ji prý mile

překvapil. Finální rozhodnutí tedy ještě o chvíli odloží, když se mi podařilo zavolat za minutu dvanáct a zaujmout ji už po telefonu.

„Velice vám děkuji za ochotu a vstřícnost, během chvíle budete mít v poště můj životopis. Přeji vám příjemný zbytek dne,“ s úsměvem pokládám telefon a dumám nad rozhovorem.

Ta žena byla neuvěřitelně milá. Dokonce mi kladla otázky tak šikovně, že jsem celou svou profesní dráhu shrnula do pár vět. Najednou mi došlo, že se chtěla vlastně jen ujistit, zda vše, o čem jsme hovořily, bude také v mém životopise. Hm, personalistka–profík, asi si za léta praxe vybudovala ve svém oboru dobré postavení.

Ani jsem se nestihla zeptat, o jaký druh prodejen se vlastně jedná. Po včerejším splínu není ani památka, cítím se o mnoho lépe. Dostala jsem šanci zúčastnit se již skoro uzavřeného výběrového řízení a to – dle slov paní Svobodové – za minutu dvanáct.

Nemám ráda typizované životopisy, a proto jsem kdysi vlastní CV sepsala úplně jinak. Vždy jsem ho používala při pracovních projektech jako svou první sebe prezentaci pro případné investory projektů. Doufám, že mi i tentokrát dobře poslouží. Rychle upravuji aktuální datum, kontroluji správnost telefonního čísla a přidávám poslední projekt – rozjezd velkého hotelu.

Ok, jsem spokojená.

Ještě přidám průvodní dopis s vysvětlením, z jakého důvodu už nechci pracovat na krátkodobých zakázkách a proč chci zúročit nabyté zkušenosti, usadit se a nabídnout případnou spolupráci právě jim. Rychle vše ještě přelétnu očima a stisknu odeslat.

Sluníčko vykouklo škvírou v mracích a ozářilo pavučinku mezi listy květin na okenním parapetu. Zvedám se od stolu a jdu pro prachovku, vždyť stejně momentálně nemám na práci nic důležitějšího. Po chvíli září listy všech květin v domě čistotou. Mé zelené království je zalité a pečlivě orosené.

Dám si rychlý oběd a zajedu pro Lukyho do školky, vždy má radost, když jde domů „po O“. Cestou v autě se dozvídám, že ve školce nedělali nic a k obědu měli maso. Hm, ta skvrna na mikině napovídá, že asi šlo o rajskou omáčku. Přemýšlím, jak se dá dělat nic.

„Jak bys chtěl strávit odpoledne?“ ptám se synka.

„Mami, zahrajeme si čéče zlob, jo?“

S úsměvem souhlasím a těším se na společně strávené chvíle.

Máme za sebou tři hry a pokaždé jsem prohrála. Prsty máme ulepené od čokolády a je nám dobře.

Jsou dvě hodiny a mně zvoní mobil.

„Dobrý den, paní Novotná, tady Jarmila Svobodová. Hovořily jsme spolu dnes dopoledne. S kolegy jsme pročetli Váš životopis a rádi bychom se s Vámi potkali osobně, a to prosím co nejdříve. Vyhovoval by vám termín setkání hned v pondělí dopoledne, v deset hodin na centrále naší společnosti v Praze? Přesnou adresu a potvrzení setkání zašlu e-mailem.“

Samozřejmě, že jsem ochotně souhlasila!

Utírám z telefonu stopy čokolády a smývám Lukymu lepivé sladké šmouhy z tváří, prstíků i čela.

Jak jen to dokáže?

„Vydrž chvíličku, miláčku, pošlu tatínkovi esemesku a pak si dáme poslední hru.“

Píšu manželovi.

**Ahoj zlato, hrajeme čče zlob se a v pondělí jedu na pohovor.
Více doma. Pusuj.**

Po další půl hodince máme za sebou tři poslední hry. Přichází ze školy malý Péťa a ochotně si s námi dává další dvě už zaručeně poslední hry. Je pomalu čas na svačinu.

Kolik posledních her ještě bude pít a vyžadovat a kolik jich zvládnu já?

Je skoro pět hodin a před domem slyším bouchnutí dveří od auta.

Kluci se na tatínka vrhají už ve dveřích a prcek radostně sděluje: „Mamka neumí hrát čče zlob se a prohrála všechny hry.“

Dostávám pusku a slyším jen: „Tak už povídej, vyprávěj. Jak to, že v pondělí jdeš na pohovor?“

Stavím vodu na podvečerní kávu a dopodrobna mu líčím celý den. Od ranního probuzení v odpadcích, rozhovor s počítačem, super zajímavý dlouho vyvěšený inzerát, přes cestu do školky a končím telefonátem a pozváním k osobnímu setkání.

„No a ostatní už jsi slyšel, neumím hrát čče zlob se.“

Při představě ranní spouště v naší ložnici se nemůže přestat smát. Měl štěstí, dnes vstával hodně brzy a to z čisté postele. Sáček se zeleninou se musel protrhnout po jeho odchodu a tak výsostné právo, probudit se v popelnici, zbylo jen pro mne.

Vstává, odnáší hrnky na linku a pak se ke mně otáčí.

„I kdybych chtěl, tvůj super den nepřekonám, u nás jen standardní práce a zas práce. Těším se na společně strávený víkend a jsem strašně zvědavý na ten tvůj pondělní pohovor.“

Poslední dva dny jsme si všichni opravdu užili. Stihli jsme navštívit babičky, byli jsme v kině na filmu Lví král a kluci pro nás dokonce namalovali obrázky. Na tom mém jsem já lví královnou, vypadám jako kotě a mám obrovskou zlatou korunu.

Méd'ové už spinkají a tak relaxujeme se sklenkou vína. Zapálené svíčky, jako každý společný večer, dokreslují romantickou atmosféru.

„Víš, zlato, na všechny schůzky vždy chodím připravená na 100 %. Každou prezentaci si dopředu připravím a promyslím případné zádrhly, abych byla připravená na možné dotazy či reakce posluchačů. To zítřejší setkání mne mate. Nevím o té společnosti zhoła nic. Neznám jejich sortiment. Netuším, kolik mají provozoven a kde? Jaká je jejich historie? Vždyť já dokonce ani nevím, jak se jmenují.“

Možná v mém hlase vycítil stín nervozity. Možná mě chtěl jen uklidnit. Zvedá sklenku k přípitku.

„Na mou malou, krásnou a chytrou ženu.“

Úsměv, pohlázení a přiřuknutí, hned je mi lépe. Za ty společné roky jsme se naučili toho druhého znát tak, že kolikrát ani nemusíme mluvit. Náladu partnera prostě vycítíme. Stačí jeden pohled do očí a víme, že se něco děje. Stejně jako teď. Petr klidně poslouchal mou litanii o neznámé firmě a zajímavé pracovní nabídce a pochopil mou

nervozitu. Dokonce rozeznal počínající hysterii, pramenící z nepřipravenosti. Pochopil, že potřebuji jen uklidnit a ujistit, že vlastně o nic nejde. V případě neúspěšného pohovoru si alespoň udělám po dlouhé době výlet do Prahy.

Pusa a úsměv.

3. POHOVOR

Pondělí, sedm hodin ráno. Jsem decentně nalíčená, nehty mám zkrácené a září pastelově růžovou barvou. Na sebe jsem zvolila černé pouzdrové šaty a elegantní sako. Šperky jen minimálně, snubní prsten a výrazný stříbrný náramek, ještě kapku parfému a jsem připravena. Žádná provokativnost, jen střízlivá výkonná elegance dospělé ženy, která ví, co chce.

Poslední kontrolní pohled do zrcadla.

Ok, to by šlo.

Beru si kabát a cestou ke dveřím volám: „Kluci, odcházím. Prosím o pusu a poplívání pro štěstí.“ Od Pětů se mi dostalo polibků i obligátního „tfuj, tfuj“. Jen Luky tuto tradici ještě neznal a pro štěstí na mě s úsměvem plivnul. To dítě na mě opravdu fluslo! Trochu rozhozeně, ale stále se smíchem na rtech, otírám z kabátu plivanec. Dnešek bude určitě zajímavý.

Sedím ve vlaku a při vzpomínce na plivanec pro štěstí se snažím nerozesmát nahlas, a tak cukající koutky schovávám pod sepnuté prsty a snažím se tvářit náležitě lhostejně, protože zrovna projíždíme Kolínem a pohled na jeho nádraží opravdu bujaré veselí vyvolat nedokáže. Do Prahy je to už jen kousek, půl hodinka cesty. Protože

jsem vyrazila jako vždy se zbytečně velkým časovým předstihem, v cíli cesty budu o hodinu dříve, než je plánovaný čas setkání. Na světě je totiž jen pár věcí, které z duše nesnáším. Jednou z nich je nedochvilnost. Raději si v nejbližší restauraci dám kávu, či dvě a v klidu se připravím na schůzku, než na poslední chvíli dobíhat!

Anebo, nedej bože, přijít pozdě!

Na cestách vždy puntičkářsky počítám s možným zpožděním dopravních prostředků a při přesunech autem беру v úvahu komplikace na silnicích, čímž dokážu případné spolucestující neskutečně vytáčet. Bohužel, nebo vlastně bohudík jsem taková a měnit se nehodlám a basta!

Hlavně nepřijít pozdě!

Devět hodin čtyřicet pět minut. Vystupuji z taxíku, jsem tu přesně tak akorát. Stojím v malém, ale upraveném parku, v jehož středu se tyčí překrásná secesní vila. U taxikáře se ujišťuji, že adresa je správná a s odhodláním a mravenčením v útrokách se vydávám vstříc nové výzvě. Po vstupu do budovy se udiveně rozhlížím, zvláštní proměna, zevnitř stavba působí jako kancelářská budova. Při rekonstrukci se tady architekti vyřádili. Zvenku dům působí jako bydliště pohádkové bytosti a uvnitř je tu vše účelné a ryze moderně zařízené. Na recepci se mne ujímá mladá žena, jež po mém dotazu na paní Svobodovou někam úslužně telefonuje.

Neuplynuly snad ani dvě minuty od telefonátu a prosklené dvoukřídlé dveře přede mnou se otevírají. Vchází asi padesátiletá,

velice elegantní žena ve střízlivém kostýmku a s úsměvem se přede mnou zastavuje.

„Paní Klára? Jsem Jarmila. Velice mě těší.“

Na mé zdvižené obočí reaguje dalším úsměvem.

„Nezlobte se, ve firmě jsme zvyklí se oslovovat křestními jmény. Pojd'te prosím za mnou.“

Jarmila mne vedla do patra po úchvatném širokém schodišti. Tady asi architekti udělali výjimku a něco z původního interiéru domu zachovali. Usedáme v jednacím sále a recepční nám donáší vodu a kávu. Čekala jsem mnohé, ale dobrá nálada hostitelky a její neformálnost mne odzbrojují. Místo klasického pohovoru a série nepříjemných otázek mne čekalo familiární popovídání u kávy, díky čemuž pomyslné ledy postupně tají a já si najednou uvědomuji, že s ženou naproti stolu klábosím, jako bych ji znala spoustu let. Dozvěděla jsem se, že spolu s manželem asi před dvaceti lety společnost založili a dosud stojí v jejím čele. Na oplátku jsem elegantní dámě naproti vyprávěla o svých projektech a rozhodnutí se usadit a zúročit zkušenosti.

„Nevadilo by vám, Kláro, kdybych pozvala manžela, aby si dal kávu s námi?“

S mírně nervózním úsměvem souhlasím. Další půl hodinu jsem strávila velice příjemnou konverzací ve společnosti postaršího prudce elegantního páru. Rozhovor zpestřovalo vyprávění o začátcích firmy, o neustálém zaškolování prodavaček a dalších peripetiích s provozem. Už si však nedokážu odepřít otázku.

„Promiňte mi dotaz, ale stále nevím, čím se vlastně vaše firma přesně zabývá?“

Neuniknul mi Jarmilin postranní pohled na manžela a jeho souhlasné přikývnutí. Můj žaludek dělá samou nedočkavostí salta.

Půjde o šperky, kabelky nebo jsou výhradními zástupci nějakého světového návrháře?

Pan Novotný se ujímá slova.

„Má milá, my se zaměříme na prožitek.“

Hm, tím mi moc nenapověděl.

Promptně však pokračuje ve vysvětlení: „Naše firma prodává erotické zboží. Specializujeme se na prodej sexuálních pomůcek a erotického oblečení pro všechny zájmové kategorie zákazníků včetně těch méně obvyklých.“

Ač jsem dospělá žena a zkušená manažerka, musel být můj údiv patrný na první pohled.

Dokážu ze sebe jen vykoktat: „Erotika? Sex? Tak to mne opravdu nenapadlo.“

Nádech, výdech. Kláro, myslí! Nádech, výdech.

Po nečekaném a trochu šokujícím odhalení jsem opět schopná skoro normálně myslet. Sex a erotika jako kšeft? Mám svá pravidla a své vnitřní zákazy.

Proto ze mne najednou vypadne otázka: „Obchodujete se živým sexem? Nebo provozujete jen obchody s erotickým sortimentem?“

Ani nedutám a čekám na odpověď, které se ujímá paní Jarmila.

„Nechtěli jsme vás vyděsit, nebojte, v žádném případě neprovozujeme vykřičené domy. My pouze našim zákazníkům prostřednictvím našeho e-shopu a kamenných prodejen umožňujeme nákup sexuálních pomůcek a oblečení dle jejich preferencí.“

Ta dáma mě během třech vět uklidnila. Za žádnou cenu bych nemohla a ani nechtěla být součástí obchodu s bílým masem! Připadám si jako na horské dráze. Rozum funguje a pak zažívám stav úplného vypnutí. Jsem ráda, že jsem se hystericky nerozchechtala.

Prý kabelky a světoznámí návrháři! Sex! Sex! Sex!

Mé druhé, dosud nepoznané já, se hlásí o slovo: „A proč ne sex? V případě, že se nejedná o prodej děvčat, ale o obchodování s věcmi na splnění tajných přání klientů, mělo být vše v pořádku. Souhlas?“

Dopíjím poslední kapky kávy, přičemž mysl horečně pracuje. Vždyť už moje babička říkávala, dobrý obchodník prodá bagr i ometené koště. Stačí, aby svému produktu věřil.

Tak proč bych já nemohla plnit erotické sny? Tedy ne v pravém slova smyslu.

Setřásám ze sebe poslední nepříjemné zbytky nervozity způsobené nečekaným odhalením.

Najedou, a nevím proč, se cítím skvěle!

Dívám se zvědavě na pár proti sobě. Oni se usmívají! Proč? Nechápu, opravdu nechápu.

„Drahá, radím vám dobře, nikdy nehrajte poker, protože veškeré emoce jsou jasně vidět na vaší tváři. Nikdy nedokážete blafovat,“ ujímá se slova paní Svobodová.

„Viděli jsme zděšení, dokonce strach a nakonec vítězství. Dokážete nám vaše myšlenkové pochody převést do slov? Je to opravdu důležité, dejte si prosím záležet. Další kávu?“

Ten triviální dotaz, jestli si dám ještě šálek kávy, mne úplně a naprosto vrací do reality. Dokážu normálně zformulovat úlek i prozření a manželům přede mnou v několika větách shrnuji uragán emocí, který se mne v posledních minutách zmocnil.

Vysvětluji své zděšení z prodeje sexu jako takového a uklidňuji je a vlastně hlavně sebe, ujištěním, že se jedná o prodej hraček. Opravdu jsem ten výraz použila.

Hračky pro dospělé! Hračky pro dospělé s různými zálibami!

Dívám se kolem sebe a najednou velice ostře vnímám elegantní šedé vymalování zdí, kvalitní dřevěný nábytek, pohodlné židle, super servis od zaměstnanců i bezvadný příjem návštěv na recepci a uvědomuji si, že jsem při své dnešní návštěvě nikde neviděla krátkou sukni, dokonce ani žádný hluboký výstřih jsem nezaregistrovala. Nikde ani náznak erotiky a vůbec nic alespoň vzdáleně evokujícího sex. Žádná erotická fotografie, žádný plakát prodávaneho sortimentu. Vše je výkonné a vkusné, ani náznak toho, čemu se společnost věnuje. Je to byznys, čistý kšeft profesionálů.

Tiché zaklepání na dveře mne opět vrací do reality. Mé zosřené vnímání, takhle vždy reaguji na stresové podněty, registruje na rukou recepční krátké elegantní nehty a cítím jemný květinový parfém a s díky od těch pěstěných rukou přijímám podnos s kávou a smetanou.

Dívka se mile usměje a ze servírovacího vozíku vytahuje stejné tácy i svým zaměstnavatelům a na stůl přidává malé koláčky. Cukry, přesně to potřebuji. Tiché klapnutí dveří a pěstěné ruce jsou pryč.

S chutí se pouštím do koláčku a žilami mi opět proudí krev normálním tempem.

Vidění se vrací do normálu a já jsem v plné formě zpět.

„Víte, celý víkend jsem si lámala hlavu nad tím, jak se připravit na dnešní pohovor. Vždy chodím na schůzky perfektně připravená a znám historii firmy, s níž jdu jednat. Na setkání s vámi jsem se neměla jak připravit a mohla jsem jen spekulovat,“ opět jsem se vrátila ke konverzaci.

„Čekala jsem zvučná jména luxusních značek jako Prada nebo Gucci. Opravdu jste mě nemohli více překvapit,“ dodávám nakonec a připojuji dokonce úsměv.

Cítím, že úsměv zasáhl i oči. Paní Svobodová si toho všimla, což neopomněla hned okomentovat.

„S hraním karetních her jsme to mysleli vážně, neboť poker face vám opravdu nejde.“

Letmý pohled a pokývnutí směrem k manželovi a už se zase vrací ke mně.

„Kláro, při našem pátečním telefonátu jsem Vám řekla, že voláte opravdu na poslední chvíli. Byli jsme tehdy rozhodnutí výběrové řízení ukončit a z kandidátů vybrat našeho nového provozního ředitele. Nyní jsem ráda, že jsme konečný verdikt odložili na dnešek.“

Vnímám jemné přitakání pana majitele. Do hovoru se nezapojuje a jen přihlíží. Cítím, že konec naší schůzky se blíží. Doufám, že je

moje reakce neodradila. Prvotní šok je pryč a já se cítím skvěle. Nevím, zda zafungovaly cukry v koláčcích nebo mé vnitřní já před sebou vidí velkou výzvu. Nervózně poposedávám na židli a očima popoháním Jarmilu k dokončení myšlenky.

Oba se na mne dívají a najednou se velký šéf zvedá ze svého místa. Pokládá dlaň manželce na rameno a říká jen: „Ano, Mílo, myslím, že máme vítěze. Zbytek nechám na tobě.“

Nervózně se zvedám a přijímám nataženou pravici. Alespoň, že se mi nepotí ruce! Další tiché cvaknutí a jsme v krásné zasedací místnosti samy. Velká místnost se po jeho odchodu zdá být ještě větší a já najednou cítím mírnou nervozitu.

Malá dáma se zvedá ze svého místa a přechází k oknu. Chvíli se nic neděje. Asi si třídí myšlenky. Pak se ke mne energicky obrací s jednoduchou otázkou: „Stále chcete to místo?“ Zvedám své ztuhlé tělo a přecházím za ní k oknu.

Dýchej, Kláro!

„Ano, madam, chci. Opravdu to místo chci.“

A pak šlo všechno ráz na ráz. Dostala jsem novou práci, a to hned po prvním pohovoru!

Jakoby se nám oběma ulevilo.

Strávila jsem s paní majitelkou v zasedačce ještě další hodinu. Probraly jsme nabízený plat a motivační ohodnocení. Dopodrobna mi popsala fungování firmy a mne mile překvapilo, že dostanu na starosti regiony od Prahy směrem na východ. Tedy celé východní a jižní Čechy včetně celé Moravy. Prahu si prozatím ponechá pod

svými křídly sama majitelka. Zbytek republiky, tedy severní a západní Čechy, má na starost její neteř Radka.

Jarmila mne pozvala na oběd, prý je to její milá první povinnost jako nové zaměstnavatelky. Šofér nás odváží zpět do centra města.

Z toalety krásné restaurace se chci s novinkami pochlubit manželovi a dovolám se do vlastní kabelky! Při včerejší návštěvě kina vypnul vyzvánění a jako při každém společném opuštění domu mi dal telefon do tašky.

To je celý on.

Určitě je teď vyděšený a má strach o všechny své pracovní kontakty, protože neví, kam telefon založil.

S úsměvem na rtech se vracím ke stolu a vyprávím o telefonátu do vlastní kabelky své budoucí šéfové. Strávili jsme spolu v restauraci další příjemnou hodinu a já se postupně dozvěděla kompletní náplň práce.

Mám se hodně co učit!

Čeká mne personální změna na většině provozoven a nastavení nových prodejních postupů. Reorganizace reportů, přeškolení prezentace produktů a nevím co všechno ještě.

Po obědě se na skok vracíme do centrály společnosti a já podepisuji pracovní smlouvu. Mé zaškolování začíná už ve středu a na starost si mne vzala přímo paní Jarmila. Trvala na oslovení křestním jménem. Dokonce mi nedovolila vzít si na cestu na nádraží taxi, odveze mne firemní auto.

Společně vycházíme před krásnou starou budovu a já se na novou zaměstnavatelku nesměle obracím.

„Mohu mít dotaz “ ptám se plaše.

„Povíte mi, prosím, proč jste si vybrali právě mě? Vždyť jste s manželem neměli ani možnost se poradit.“

„Upřímnost za upřímnost, Kláro. Před Vámi vedla nyní Vaše regiony dcera Anna.“

V jejích očích jsem zahlédla stín smutku. Když pokračovala v rozhovoru, byla to opět ona a věčně hovořila dál.

„Anna se během dovolené ve Francii bezhlavě zamilovala a chce tam odejít natrvalo. Rozhodli jsme se najít ženu, jako je ona. Milou, elegantní a přesto empatickou a energickou. Ženu, jež ví, co chce a již něčeho v životě dosáhla. Ženu, která přímo miluje překonávání překážek.“

Stín v očích se vrátil. Je mi té ženy líto, vždyť chápu rodičovskou lásku. Možná jí budu někdy vyprávět, jak jsem se kdysi kvůli lásce vzdala skvělé práce a odstěhovala se na druhou stranu republiky a nechtíc tak zarmoutila rodiče.

Během čekání na přivolané auto jsem se ještě dozvěděla, že moji konkurenti byli sice výkonní manažeři, ale chyběla jim empatie, které prý já mám na rozdávání.

Auto je tu, nasedám a s díky se loučím. Moje nová šéfová mi popřála šťastnou cestu a věčně dodala: „Ve středu ráno v plné polní. Adresu prodejny určené k zaškolování Vám zašlu e-mailem.“

Plynule se vrátila do role výkonné podnikatelky.

Sedím ve vlaku na cestě domů a ani nestíhám vnímat nádheru krajiny za okénkem.

Mám plnou hlavu zážitků, které musím vstřebat.

Mám novou práci.

Mám skoro normální práci!

Domů se vracím pozdě, moji chlapi jsou již po večeři. Společně ukládáme medvíďata do pelíšků a já statečně odrážím manželovy dotazy na průběh mého dne a výsledek pohovoru.

Je skoro devět hodin. Kluci jsou v postýlkách a já konečně usedám k Petrovi na sedačku.

„Neztratil jsi náhodou telefon?“

Nenechám ho dlouho trápit a vytahuji jeho mobil z kabelky.

„Snažila jsem se ti dovolat a probrat s tebou ten pohovor. No a místo tobě jsem se dovolala do vlastní kabelky.“

S velkými díky si bere mobil a děkuje bohu a samozřejmě i mně, že nepřišel o drahocenné kontakty.

„Už jsi mě napínala dlouho. Jak to tedy dopadlo?“ Baví mne ho škádlit.

„Tobě jsem se pro radu a podporu nedovolala, a tak bylo konečné rozhodnutí jen na mně. Chudák já, musela jsem se obejít bez tvého požehnání.“

Se smíchem mu lezu na klín a kuji železo, dokud je žhavé, nedočkavé a zvědavé.

„Mám novou a normální práci, tedy skoro normální práci. Hádej.“

Vždy nás hádanky bavily, a proto přistupuje na mou hru.

„Dobře, první písmeno.“

Napovídám, že nová práce je pro luxusní společnost a první písmeno je E. Následují výkřiky jako elegantní, ekonomický, ergonomický a pak přichází se slovem emergence. Nevím, jak ho to napadlo, ale slova emergence se drží, i když vrtím hlavou, že je na nesprávné stopě.

„Emergence – záchranka, jsem blízko?“

Opětovně vrtím hlavou.

„Mám to! Když to není záchranka, je to záchytká. Budeš spravovat síť luxusních záchytek?“

Jeho myšlenkové pochody mě dostávají do kolen.

Směji se na celé kolo, až mám strach, že probudím děti.

Luxusní záchytky, ha, možná není tak daleko od pravdy. Nevydržím dál dělat tajemnou a postupně se mu snažím převyprávět celý den.

Nesouvisle skáču od vlaku ke krásné staré budově. Vyprávím o zajímavém elegantním páru a svůj monolog končím jednoduše pravdou.

„Miláčku, dnes jsem se stala provozní ředitelkou sítě luxusních prodejen s erotickými potřebami. Nastupuji pozítří.“

Dívám se na svého chlapa a žasnu.

On má radost!

Opravdovou nefalšovanou radost jako malý kluk!

„Pecka, počkej, až tohle povím Robertovi!“

Dostává se mi prapodivné odpovědi a já vzpomínám na našeho velice nestandardního bývalého švagra a dostávám lehký strach.

4. PRVNÍ DEN V NOVÉ PRÁCI – POČÁTEK ZAŠKOLOVÁNÍ

Je středa, něco po deváté hodině, jsem zpět v Praze. Sedím v malé kavárničce a přes okno vyzdobené háčkovanými záclonkami pozoruji obchod na druhé straně ulice.

Nástup mám na desátou, a tak mohu ještě chvíli nerušeně přemítat, zda mé rozhodnutí bylo správné. Na první pohled vše vypadá naprosto normálně a korektně.

Provozovna nemá žádnou křiklavou reklamu, nad vchodem je pouze jméno firmy s peříčkem v logu. Velké výlohy jsou potažené zrcadlovou fólií a v jejich středu se opakovaně objevuje právě ono logo s peříčkem.

Hm, elegantní stejně jako centrála společnosti a její majitelé.

Před prodejnou zastavuje velké černé auto a z něho vystupuje paní Jarmila s mně neznámou vysokou ženou. Zvláštní je, že obě mají na sobě sportovní oblečení a na zádech batohy.

Zpod záclonky opatrně vykukuji a ujišťuji se, že vidím dobře. Ano, obě jsou ve sportovním a právě v živé konverzaci mizí v útrobach protějšího domu, zatímco se firemní limuzína plynule zařazuje do provozu a mizí mi ze zorného pole.

Už je pomalu čas vyrazit.

Cítím mírnou nervozitu a sahám po své tajné berličce. Kouřit přestávám už několik let, ale ve chvílích stresu nebo nervozity mne můj zlozvyk dokáže až neuvěřitelně uklidnit.

Ptám se servírky, zda smím a po jejím přitakání si zapaluji a k tomu s chutí dopíjím velké latté.

Těsně před desátou platím a děkuji slečně za pultíkem za příjemný azyl.

Poslední kontrola zevnějšku, větrový bonbón a jde se na věc!

Na vchodových dveřích mne vítá výrazný nápis VSTUP POUZE PRO STARŠÍ 18 LET. Osmnáct mi bylo už dávno, a přesto vstupuji nesměle, což mi přijde docela hloupé.

Ó, ten obchod je obrovský! Zvenčí to tak vůbec nepůsobilo. Udiveně se rozhlížím a snažím se vstřebat první dojmy, tolik barev! Otáčím se kolem dokola a připadám si jako při návštěvě hračkářství, přesně tak to na mne působí.

Samé veselé barvy, bezpočet krabic s pestrými přebaly. Při bližším pohledu udiveně zjišťuji, že nevím, na co se mé oči právě zaměřily.

Co to je?

„Dobrý den, madam, vidím, že jste u nás poprvé, ráda bych vám pomohla. Mohu?“

Asi se stále udiveným výrazem se otáčím za hlasem. Přede mnou stojí vysoká žena, jež měla před půl hodinkou na sobě legíny. Nyní mne vítá v elegantním kalhotovém kostýmu a s úsměvem nabízí pravici.

„Já jsem Anna.“

„Dobrý den, Anno, opravdu jsem u vás dnes poprvé. Mám se tu za chvíli setkat s paní Jarmilou. Povíte jí, prosím, že jsem zde?“

Prvotní překvapení je pryč a mé racionální já opět přebralo vládu. V obchodě v tu chvíli nejsou žádní zákazníci, a tak mě Anna bere do zázemí a celou cestu neuvěřitelně velkým obchodem vesele švitoří.

Prý toho od mamky o mne mnoho slyšela a moc těšila, až mě pozná osobně. Své „holky“ by přeci nemohla předat jen tak někomu!

Zastavuje se pouze u pultu pro obsluhu a instruuje slečnu prodavačku, že jsme všechny pro případ potřeby v zázemí. Vesele švitoří o svých děvčatech a vede mne dál.

Udiveně se rozhlížím. Táhle visí nádherné černé boa a pod ním jsou v dřevěném stojanu naaranžované biče!

Pod klenbou na mne z růžového přebalu krabice civí cizí mužská tvář a vedle té obrovské bedny stojí naprosto boží vysoké kozačky. Otáčím se a dívám se na ty krásné boty. Něčím jsou zvláštní, ale během rychlého přesunu prodejnou nestíhám zjistit, čím mne boty tak upoutaly.

„Vidím, že vás naše zboží zaujalo. To je dobré znamení,“ švitoří dál žena vedle mne.

„Tak a jsme tu, mamka už se na vás těší.“

Šéfová vstává od malého stolku v zázemí a v ruce drží štětec na pudr. Vysvětluje, že byly s dcerou ráno cvičit, přijely na poslední chvíli, a proto se úprava zevnějšku dnes výjimečně odehrává v kuchyňce pro zaměstnance.

Už je z ní opět elegantní dáma, jejíž vlasy nejsou stažené v ohonu, ale v drdolu a sportovní oděv vyměnila za černé koktejlky sahající ke kolenům.

„Děvčata, vidím, že jste se již stihla seznámit, tak vás jen formálně představím. Dáme si společně kávu a pustíme se do práce. Není čas, ztrácet čas!“ ujala se opět slova velká, i když vzrůstem malá šéfová. Dcera je asi po otci.

Po příjemném klábosení u kávy, u něhož se šéfová dolíčila a my si stihly s Aničkou potykat, konečně jdeme na věc.

Zaučování začíná!

Z kabelky vytahuji tlustý poznámkový blok a propisku, jsem připravena!

Vracíme se společně na prodejnu. Prodavačka právě markuje nákup jedinému zákazníkovi a po chvíli máme celý obrovský prostor pouze pro sebe.

„Kde začneme, dámy?“ nesměle se ptám a Anna mne vede k úplně prvnímu regálu u výlohy.

„Tady máme kondomy. Věděla jsi, že se dělí podle velikostí a vůně? Také podle tloušťky a použitého materiálu nebo případně dle použitého druhu lubrikantu. Máme dokonce kondomy legrační určené pouze jako dárek, ale i legrační plně funkční. Některé mají dokonce příchutě,“ dodává s šibalským mrknutím.

Ta holka dokáže o kondomech mluvit snad hodinu. Dostalo se mi podrobného výkladu o prezervativech klasických i těch vylepšených.

Jsou zákazníci, jež upřednostňují klasiku, ale je prý mnoho takových, co sáhnou po novinkách a co rádi zkouší nové vůně i tvary.

Klasické hladké, vroubkované jemně, vroubkované více, to je prý dobré pro citlivou partnerku. Zralé ženy a ženy po porodu prý nejčastěji upřednostňují kondomy s hrubším povrchem nebo s jemnými výstupky, pokud ani tak nedosáhnou kýžené citlivosti, kupují partnerům zvětšovací návleky na penis.

Hm, zajímavé, v pondělí je penis vroubkovaný a ve středu větší a hladký a dál podle chuti.

Pomalu přecházím kolem regálu a některé krabičky беру do ruky a čtu. Vůně vanilky, banán s bílou čokoládou, jahody, maliny, jemně lubrikováno. „Není určeno pro opakované použití“, čtu najednou nahlas.

„Tak to by dnes snad nikoho nenapadlo, že?“

Jarmila se okamžitě ujímá slova a poučuje mne, protože jsem nevědomky nakousla její oblíbené konverzační téma.

„Dnes už se to samozřejmě nedělá, ale dříve byly kondomy nedostatkovým zbožím a navíc velice drahé. Mnoho párů opravdu praktikovalo sex s opakovaným použitím jednoho kusu. První zmínky o prezervativech jsou prý již ze starého Egypta a k jejich výrobě se používala zvířecí střívka.“

Vracím zpět krabičku s upozorněním a беру do rukou další z nabízeného sortimentu.

Do obou rukou беру krabici, jež je dlouhá asi čtyřicet centimetrů a na obalu je Eiffelova věž.

Obracím se s pozdviženým obočím na Annu.

„To sem asi někdo položil náhodou, uvnitř asi nebude prezervativ.“

Anička ode mne krabici přebírá a míří s ní k prodejnímu pultu. Jdu zvědavě za ní a zůstávám šokovaně stát. Právě vytahuje z útrobu obalu úzkou a neuvěřitelně dlouho věž zatavenou ve fólii.

„Pojď a seznam se s naším Frantíkem, Klárko. Sáhni si na něj, neboj, je pečlivě zabalený.“

Zvědavě tu věc zvedám z pultu, je lehoučká a měkoučká a přitom budí dojem monstrózní kovové stavby.

„Jak..., jak se to používá?“ zmateně koktám.

Anička si bere Frantíka zpět a ukazuje mi ve spodní části otvor, kam se vkládá penis. Při nasazení by nohy věže stály na těle a zbytek by trčel vzhůru jako chloubu Paříže.

„Tenhle kousek patří mezi ty žertovné a dárkové. Sex by se s ním praktikoval velice těžko, i když fantazii se meze nekladou,“ uklidňuje mou představivost.

V hlavě se mi právě přehrála představa, jak přicházím do ložnice a tam mne čeká manžel s nasazenou pýchou Francie. Neodolala jsem a o fantazii se musela podělit nahlas.

Všechny jsme se rozesmály.

Anička si ještě přísazuje.

„Pokud máš něco proti věžím, mohu ve stejné velikosti nabídnout Supermana, sochu Svobody nebo třeba krokodýla.“

To už jsme se řehtaly nahlas a byly rády za soukromí v prodejně.

„Dost legrace, děvčata. Blíží se poledne, pokračujeme, ať do oběda stihneme alespoň pumpy,“ vrací nás do pracovního procesu šéfová a svou pobídku umocňuje mírným tlesknutím.

Začíná se mi tu líbit. Do oběda stihnu pumpy, i když vlastně nevím, co to je.

S Aničkou po sobě šibalsky mrkneme a jdeme k dalšímu regálu. Tam už na nás čeká šéfová a instruuje dceru, které z krabic má odnést na pult.

Aha, erekční pumpy!

Jenže některé z nich mají podivné tvary. Postupně mě informují o mužských pumpách na ruční pohon – tedy na píst, který z oválné nádoby, kam se vkládá penis, postupně vytahuje vzduch a podtlakem dochází k nárůstu erekce.

Pak tu máme pumpy pracující na stejném principu, ale jsou na elektřinu. Prý jsou muži, co dokážou v pumpě dosáhnout vyvrcholení. Na výběr je opět z mnoha variant, šířek, délek a barevného provedení.

„A tohle znáš?“ ptá se mě Anička a z další krabice vytahuje cosi připomínající kyslíkovou masku, takovou tu věc, co vám anesteziolog položí na obličej a řekne „Klidně dýchejte“.

To asi nebude ono.

„Nevím, vůbec netuším, dám se podat.“

„Tak tohle je, má milá, dámská erekční pumpa.“

Potom pokračuje ve výkladu, aniž by okomentovala mé vykulené oči.

„Pumpa se přikládá na vagínu, funguje jako ta pánská, jen nemá takovou sílu. Ono vlastně není potřeba nic moc zvětšovat, že? I když k malému nárůstu samozřejmě dochází. Asi jako když z malé broskvičky je po chvíli broskev šťavnatá a zralá. Představ si, že tahle hračka dokáže vagínu prokrvit a tím mnohonásobně umocní prožitek z orálního sexu. Je to fajn pro ženy, jež špatně dosahují orgasmu nebo třeba na malý experiment.“

Aha, tak tohle fakt nepatří do rukou anesteziologovi.

Následují další sací pumpičky, některé se jednoduše přikládají na klitoris a jiné na stydké pysky. Ta, co jsme měly rozbalenou před chvilkou, byla na celý klín. V nabídce jsou také pumpy na bradavky nebo na celá prsa, opět v několika intenzitách prožitku, velikostech a barvách.

Některé páry se prý spokojí jen s jednou pumpou, i když je samozřejmě o mnoho komfortnější, když má každý svou. Používají je jako doplněk při předehře a vzájemně se za pomoci podtlaku vzrušují.

Hm, tak to by mne fakt nenapadlo. Miláčku, pojd', napumpujeme se.

„Jestli chceš, můžeš si nějakou pumpu vyzkoušet,“ říká Anička. Vyděšeně koulím očima.

„Cože? Jako teď a tady?“

„Ne, neděs se. Tamhle máme testovací pult. Zákazníci si tam mohou na zboží sáhnout, vyzkoušet třeba vibrace a tak. Jsou tam i ukázkové pumpičky. Lidé si je můžou přiložit na dlaň nebo ruku, aby měli vůbec představu, jak to funguje.“

A už mě k tomu pultu vleče.

Na předloktí mi přikládá menší variantu vaginální pumpy a u toho vysvětluje, že tahle je určena primárně pouze na klitoris a blízké okolí, proto je tak malá.

Zapíná strojek, který předtím něčím natřela a já civím na svou ruku.

Ta věc se na mě během vteřiny přicucla jako medúza a cítím docela zvláštní, přesto příjemný tlak. Kůže ruky jako by se mi do toho malého prostoru chtěla vecpat celá.

„Vypni to, nebo mi to sežere ruku.“

Mlask a nenasytná věc je dole. Pokožka na místě přísátí zrudla a jako by nabyla na objemu a je neuvěřitelně citlivá.

Fíha, co to musí udělat tam dole.

Až z toho jde strach. Nervózně tře postižené, zarudlé místo, jež ne a ne zmizet.

„Promiň, asi jsem ji nechala přísátou moc dlouho, budeš tam mít cucflek.“

Už jsem se zase neudržela a rozesmála se nahlas.

Mám na ruce cucflek, který mi udělala vaginální pumpa.

Do práce přišla odpolední směna a začíná vybalovat nové zboží.

Je půl jedné a společně s Jarmilou a Aničkou odcházíme na oběd. Za malou pauzu jsem vděčná.

Vcházíme do italské restaurace a vnímáme příjemnou vůni čerstvých bylinek, dřevo praskající v krbu, sněhobílé ubrusy a prostírání v jemných smetanových odstínech.